

יולי ורשבסקי

נוגע ברחם עגון

שלוש נשים מקראיות

שרה

אֶתְלָה עַל וְו בְּפֶתַח הָאֵהֶל
חַיִּיךָ נֶעֱקֵד וְנִמּוּל,
עַל הֶרְצָפָה בְּשִׁלּוּלִית שֶׁל כָּהֵל
אֶתֵּן לְצַחֲוִקִי לְקִמּוּל.

אֲשַׁמֵּעַ בְּקוֹלְךָ וְאֶקַּח מֵאֲכֻלְתָּ
אֶעֱלֶה גּוֹי גָּדוֹל לְעוֹלָה,
וְאֶפִּיל אֶת רַחֲמֵי בְּתוּעָה מְעַקֶּלֶת.
וְאֶהְיֶה לָאֵם שְׁכוּלָה.

חנה

אֲנִי מִפְּלִיגָה אֶל הָאִי
בְּשִׁעֵת הַתְּפִלָּה הַיְמָתָה,
וְזֶרַע עֶקֶר אֱלוֹהִי
נִשְׁכָּב לְצַדִּי בַּמָּטָה.

הֵהָד מוֹתֵר עַל הַקּוֹל
בְּדֶרֶךְ לְסוֹף הַנִּגּוֹן,
נִפְרָשׁ עַל מְזִבַּח הַחֹל,
נוֹגֵעַ בְּרַחֲם עֶגוֹן.

הִיד מְכַסֶּה אֶת הַפֶּה,
שְׁפָתַיִם נְעוּת לֹא צֵל,
מִתַּחַת לְעוֹר הָרֶפֶה
שׁוֹקֵעַ הַחֹל הָעֵצֵל.

בְּקִצָּה הַנְּחֹשׁוּל הַתָּלוּל
נִקְטָעַת תַּפְלָה שֶׁל אִשָּׁה,
הָרַחֵם עֲדִין חָלוּל,
הָרַחֵם מְקַף יִבְשָׁה.

אביגיל

הָטַל אֶת מִשְׁקָלָךְ אֶל תּוֹךְ עֵינַי,
כְּמוֹ אֶבֶן קָלַע שְׁקוּטִלַת גּוֹף,
כְּמוֹ גֶּבֶר הָעוֹמֵד בְּפָנַי סְגוּף,
הִפְךָ אֶת הַדִּקּוֹת לְיוֹם קִנְאִי.

הָשֵׁם לְבָךְ מַעֲבֵר לְהָרִי,
גִּילָה לִילִי, הָיָה בּוֹ לְנִגִּיד,
הַחֲזֹק בְּאוֹר פּוֹעֵם בְּקִצָּה הַגִּיד,
עִם בּוֹא הַשַּׁחַר שׁוֹב לְהִיּוֹת טוֹרָאִי.

הֵנַח לַגּוֹף לְהִיּוֹת לְחוּל גְּמִישׁ,
כְּמוֹ הֶלֶךְ הַפּוֹתֵר אֶת הַחִידָה
הַיֵּתֵר שׁוֹקֵי מִסְתָּר דָּם נִדָּה,
אַהֲב אוֹתִי עֲכָשׁוּ, הָיָה שׁוֹם־אִישׁ.